

Ranec plnej písni

Pacifik

Ona - Já nosila jsem v sobě tajný přání, když Františkovi aplaudoval sál,
zpívat s ním, a třeba do svítání, všechny písně, které on by znal.

On - Ten diblík dneska diblíkem už není a pořád zpívá jako o život,
na tom se už sotva něco změní, když zkusíme to podle stejných not.

Ref : oba - My dva a s námi ranec plnej písni,
co se za ty roky posbírá,
kdo jako my dva po životě žízni,
sám barevný šál v rukách prostírá.
My dva a s námi požehnaně křížků,
ránu se vždy půjdem poklonit,
naše sny už nabírají výšku,
vždyť stačí dlaně větru nastavit.

Ona - Já hladila mu často zlatý vlasy a loudila o jeden pohled víc,
když zpívá, tak proč od rosy mám řasy a ruměnec mi přebarvuje líc.

On - Ta malá holka ke zpěvu má vlohy a úsměv, kterej umí čarovat,
tak čert vem její trochu krátké nohy, hlavně, že se na nich může stát.

Rev : oba - My dva a s námi ranec plnej písni . . .

oba - Tréma zase hlasivky nám svírá a píseň zní jak vítr v údolí
ať nás nikdy neopustí víra a co chce at? si říká okolí.

Rev : oba - My dva a s námi ranec plnej písni . . .
. . . vždyť? stačí dlaně větru nastavit, vždyť? stačí dlaně větru n
astavit